

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) N. B.
 b) U. A. .
 oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům
 Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
 odbor azylové a migrační politiky
 Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. září 2020, č. j. OAM-136/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. září 2020, č. j. OAM-136/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 21. 10. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 9. 2020, č. j. OAM-136/ZA-ZA11-ZA05-

R2-2017, kterým ji ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Vzhledem k tomu, že žalobce a) v řízení zastupuje svoji nezletilou dceru, budou žalobci a) a b) dále označováni jen jako „žalobce“.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce předně vyjádřil svou obavu z pronásledování, přičemž taková důvodná obava je azylově relevantním důvodem dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce byl od roku 2009 členem organizace Solfront, v roce 2010 vstoupil do organizace Dalga, která je předchůdkyní Azerbaijan Auropa Harakati, kam přestoupil v roce 2012.
3. Dle žalobce zvolil žalovaný postup účelového vyhledávání nových skutečností, které by dle jeho odůvodnění mohly změnit závěry přijaté Nejvyšším správním soudem. Žalovaný nijak nepopřel skutkový stav a průběh tvrzených událostí, nevyvrátil její azylový příběh ani nijak jinak nezpochybnil věrohodnost událostí, které se staly před tím, než žalobce s manželkou opustili zemi. Žalovaný učinil závěr před tím, než přistoupil k hodnocení důkazů a výpovědi žadatele. Následně správní orgán poukázal na možnost řešení situace prostřednictvím úplatků poskytnutých otcem žalobce. Žalobce dále sdělil, že neprokáže-li se, že je osoba nebo výpověď žadatele nevěrohodná a v řízení vyjde najevo, že žadatel je v zemi původu pronásledován pro uplatňování jeho politických práv a svobod, pak jsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný je povinen zkoumat, nakolik jsou obavy žadatele z pronásledování důvodné, tedy jaká je pravděpodobnost, že by byl žadatel v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů, přičemž postačí naplnění důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, dle kterého: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu ... je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“*
4. V podmínkách azylového řízení je uplatňována zásada v pochybnostech ve prospěch žadatele. Pokud tedy žadatel věrohodně tvrdí, že je pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, je třeba z jeho tvrzení vycházet a mít je za pravdivá, není-li prokázán opak, což je možné zejména prostřednictvím přesných a aktuálních zpráv o zemi původu. K problematice hodnocení věrohodnosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003: *„V řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům*

je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“ a na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, dle kterého: “Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.” Další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 pak specifikuje, že “Pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet.”

5. Žalobce v průběhu řízení předložil správnímu orgánu doklady o udělení azylu třech osob, které žalovaný považuje za přátele žalobce. Překlad těchto rozhodnutí však nebyl vyžádán, nebyl ani stručně uveden jejich obsah a nemohlo tak dojít k dostatečnému dovození závěrů o vlivu těchto azylových příběhů na azylový příběh žalobce. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zevrubně zabýval nepravostí předvolání na policii, nicméně rezignuje na kritické zhodnocení zmíněných azylových příběhů. V tomto postupu žalobce spatřuje zásadní pochybení v oblasti dodržování důkazního standardu.
6. Za obdobně problematické považuje žalobce hodnocení důkazních prostředků vztahujících se k prokázání jeho vztahu k osobě protirežimního aktivisty R. H.. Žalovaný poukazuje na údajné rozdíly mezi dopisy, kde ačkoli jsou obsahově totožné, co se týče žalobcova zapojení do aktivit mládežnického hnutí Dalga a Evropského hnutí v Ázerbajdžánu, údajně se dle hodnocení žalovaného liší obsahem, když výrok z roku 2017, že aktivity žalobce „rozhněvaly státní orgány“, dává do rozporu s výrokem z roku 2019 o tom, že měl být žalobce „neustále vystaven fyzickému a morálnímu pronásledování“. Žalobce však v těchto hodnoceních nespátřuje rozpor.
7. Jako nejzávažnější pochybení považuje žalobce neprovedení navrženého videohovoru s R. H., z důvodu možného narušení zachování důvěrnosti. Dle žalovaného mohl být tento důkaz proveden jednodušším způsobem, např. doložením videa, o této možnosti však žalobce neinformoval. K údajné něverohodnosti občanského průkazu R. H. žalobce odkazuje na své vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí, kde sdělil, že předmětný občanský průkaz byl vydán během výkonu trestu, což je jeden z případů, kdy je vydán občanský průkaz bez biometrických údajů. Tyto skutečnosti však žalovaný nejen neuvedl ve svém rozhodnutí, ale nijak je ani neověřil a nekonfrontoval se svými zjištěními.
8. K policejnímu předvolání žalobce uvedl, že tomuto materiálu byla věnována nepoměrně vyšší důkazní síla, byť toto s ohledem na datum jeho vydání nic nevypovídá o důvodech podání žádosti o azyl a ani nebylo nikdy žalobce za pravé označeno. Jestliže žalovaný označil předvolání za falzum, měl tak učinit v kontextu důkazní váhy samotného dokumentu. Nebylo – li hodnoceno několikahodinové zadržení a bití žalobce a trýznění jeho těhotné manželky správním orgánem jako azylově relevantní projev pronásledování, neměl žadatel ostatně ani žádnou motivaci předkládat “pouhé” předvolání na policii, když to ve světle předcházejících úvah správního orgánu a krajského soudu nemělo jakýkoli potenciál rozdílného vyhodnocení situace žalobce. Sám žalovaný ostatně uvádí, že samotné předvolání není důkazem toho, že je žadatelem ve vlasti pronásledován. Je

pak také s podivem, že přijal-li žalovaný bez dalšího jako nevyvratitelnou skutečnost, že žalobcův otec bez žádosti žalobce dával policistům úplatky, aby ochránil svého syna před vězněním, není ochoten uvažovat například o tom, že matka žalobcovy manželky mohla stejně tak v dobré víře chtít pomoci své dceři zajištěním a zasláním falzifikátu předvolání, a to bez jejího vědomí i vědomí žalobce.

9. Žalobce dále spatřuje nezákonnost rozhodnutí v rozhodování na základě podkladů, které nejsou součástí jeho správního spisu, ale spisu manželky. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„dále doplňuje, že podobnými nedostatky trpí i žádost manželky žadatele, která rovněž doložila podklady, které správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodné. Správní orgán se tedy domnívá, že tvrzené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany a vyřčené obavy žadatele (žalobce) z návratu do Ázerbájdžánu jsou nevěrohodné.“* Jelikož nejsou klíčové podklady součástí správního spisu, skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu. Rozhodnutí žalovaného tak nemůže obstát ani z hlediska dodržení zásady materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Dále došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť s těmito podklady pro vydání rozhodnutí nebyla žalobkyně seznámena. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
10. Dále žalobce vytkl, že si žalovaný neobstaral relevantní informace o zemi původu, přičemž odkázal na příručku EASO: Posuzování důkazů. Byť si správní orgán musel být vědom nutnosti osvětlit situaci žalobce, zprávy od nejrespektovanějších organizací (Amnesty International, Freedom House a Human Right Watch) oproti minulému řízení neshromáždil. Následně žalobce poukázal na aktuální zprávu organizace Freedom House. Žalobce upozornil i na eskalující boje na území Náhorního Karabachu, kdy se již nejedná o lokální konflikt, nýbrž o válku mezi Ázerbájdžánem a Arménií. V této situaci je třeba hodnotit nejen blízkost konfliktu k místu pobytu žalobce, ale i vliv tisíců vnitřně přesídlených osob na dostupnost základních sociálních či zdravotních služeb. K tomuto odkázal na internetové články. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno 18. 9. 2020, z veřejně přístupných zdrojů přitom bylo možné již v předcházejícím období získávat informace o zhoršující se bezpečnostní situaci v Náhorním Karabachu. Žalovaný tedy měl v době vydávání rozhodnutí přihlídnout k aktuální situaci ozbrojeného konfliktu v blízkosti bydliště žalobce.
11. Nejen ve vztahu k válečnému konfliktu na území, ale i žalobcem tvrzeným skutečností se měl potom žalovaný vypořádat nejen s důvody udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ale i s důvody udělení doplňkové ochrany. K důkaznímu standardu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, dle kterého: *„přiměřená pravděpodobnost (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamena to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.“* Ve vztahu k důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak dodává: *„Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli brozí "reálné nebezpečí" takového zacházení. "Reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení "skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“*

12. Žalobce dále namítl porušení zájmu dítěte, kdy nucené vycestování z České republiky by znamenalo porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by jejich vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. K tomuto odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32, dle kterého se aplikování zákona o azylu nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky plynoucími z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a na usnesení ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 – 47, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze vyloučit podřazení některých zásahů do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně závěrem uvedla, že dcera žije na území České republiky celý život a nemá jiný domov, přičemž se do současné situace nedostala vlastní vinou.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný úvodem sdělil, že dle jeho názoru nedošlo k porušení příslušných ustanovení správního řádu a zákona o azylu, kdy z jeho strany bylo postupováno v souladu s § 28 odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán provedl dne 12. 11. 2019 doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž je přesvědčen, že žalobcem popsané incidenty nemají přímou souvislost s jeho vycestováním, s podáním žádosti o mezinárodní ochranu a nenasvědčují důvodným obavám z pronásledování. Popisovaná zadržení neprokazují takovou závažnost situace nasvědčující důvodným obavám z pronásledování.
14. Dne 22. 5. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uvést nové skutečnosti a důkazy. V návaznosti na to žalobce doložil další dokumenty a vyjádřil se k informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 3. 2020, kterou si správní orgán opatřil a kterou ve vztahu k žalobci a důvěryhodnosti jeho výpovědi považoval za relevantní. Obsahem informace byl výsledek zkoumání padělku předvolání na policii. Žalobce k němu sdělil, že jeho původ mu není znám, tudíž nemůže potvrdit pravost dokumentu. Předvolání na policii mu bylo doručeno v jeho nepřítomnosti a je třeba zohlednit i potenciální možnost, že bylo ve vlasti vyhotoveno záměrně za účelem diskreditace jeho osoby. Dne 27. 8. 2020 žalobce doložil vyjádření k podkladům rozhodnutí. Navrhl např. provedení důkazu prostřednictvím videokonference s jeho přítelem R. H., o jehož občanském průkazu bylo v průběhu řízení tvrzeno, že je falzifikátem (str. 18 napadeného rozhodnutí). Aktivista . H., prezident organizace Azerbaijan Avropa Harakati svým dopisem potvrzuje politické aktivity žalobce a zároveň uvádí, že za ně byl fyzicky a morálně pronásledován a bylo jemu i jeho rodině vyhrožováno. Správní orgán nepovažuje tvrzené informace v dopise za zcela objektivní, ačkoli nerozporuje, že byl žalobce do jisté míry aktivní v rámci některých mládežnických organizací. Další žalobcem doložené články vzal žalovaný v úvahu, k jejich překladu z důvodu hospodárnosti nepřistoupil. K doporučujícím dopisům správní orgán přihlédl, přestože se k jeho případu vztahuje nepřímý a nelze jej považovat za přímý důkaz prokazující pravdivost jeho výpovědi. Správní orgán disponuje dostatkem vlastních podkladů, které jsou pro hodnocení jeho situace dostatečné a žalobce je nijak nerozporoval. Žalovaný správní orgán poukazuje na to, že ačkoli měl mít žalobce dlouhodobé potíže s policií, tyto problémy vždy vyřešil jeho otec, který sympatizuje se současnou vládou.
15. V řízeních o udělení mezinárodní ochrany žalobce a jeho manželky, protože jejich žádosti je nutné hodnotit ve společném kontextu, nebyly rozporovány jimi uváděné skutečnosti a události. Po zhodnocení výpovědí žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení hlavních motivů k odchodu z vlasti a posouzení informačních pramenů, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z informací, které si správní orgán opatřil k situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v Ázerbájdžánu nevyplývá, že by v zemi původu probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Navíc dne 10. listopadu 2020 oznámil ruský prezident, že Arménie a Ázerbájdžán dosáhli ukončení bojů.

16. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Dne 16. 2. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Po skončení azylového řízení vydal žalovaný dne 10. 11. 2017 rozhodnutí, kterým rozhodl o neudělení azylu. Na základě soudního přezkumu bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu projednání. Proto správní orgán přistoupil k opětovnému posouzení žádost a dne 12. 11. 2019 provedl doplňující pohovor, během kterého žalobce sdělil, že byt' to dříve neuváděl, jeho potíže s policií začaly již v jeho 19 letech. Často byl zadržen, nicméně jeho otec, který vládu podporoval, vždy zaplatil úplatek, díky kterému byl následně žalobce propuštěn. Nejhorší zadržení proběhlo v říjnu 2016. Trvalo 5 nebo 9 hodin a žalobce byl v jeho průběhu bit mimo obličej. Důvodem zadržení byla účast na demonstraci nebo vylepování samolepek. Žalobce byl zadržen i v prosinci téhož roku v souvislosti s nálepkami nebo s graffiti. Přibližně měsíc a půl po tomto incidentu opustil Ázerbájdžán. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat poté, co se dozvěděl, že k nim domů přišla policie a zabavila jim věci.
19. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. V rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. 9 Azs 21/2019-70, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jestliže nebude vyvrácena souvislost pronásledování žalobce a jeho politické aktivity, jedná se o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona azylu, resp. o jednání, které zakládá odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů dle § 12 písm. b) uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud bude s dostatečnou pravděpodobností akceptována žalobcova skutková verze, musí být jednání, kterému byl vystaven, označeno za pronásledování, jehož původcem jsou státní orgány země původu žalobce.
21. Krajský soud se neztotožňuje se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce. K tomuto správní orgán dospěl jednak na základě předvolání na policii, které bylo vyhodnoceno jako falsum, jednak na základě pochybností o pravosti občanského průkazu R. Ha. a rozdílů v doporučujících dopisech, které tento přítel žalobce správnímu orgánu zaslal. Krajský soud nerozporuje informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 3. 2020, č. j. 146964-6/2019-LPTP, nicméně to, jak správní orgán tento důkaz hodnotil, považuje za nesprávné. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že samotné předvolání není bez dalšího důkazem pronásledování žalobce. V rozporu s tímto sdělením však žalovaný přikládá tomuto, dle informace Ministerstva zahraničních věcí neautentickému, předvolání na policii nepřiměřenou váhu a hodnotí jej jako zásadní rozpor vedoucí k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobce stran potíží s policií v Ázerbájdžánu. Dle názoru krajského soudu i v případě, kdy bylo předloženo ze strany žalobce pravděpodobně zfalšované předvolání, je třeba hodnotit všechny okolnosti daného případu a není možné dovozovat, že tato skutečnost sama o sobě představuje

důvod k posouzení výpovědi žalobce jako nevěrohodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Azs 3/2013-27). Žalobce poskytl v průběhu azylového řízení konzistentní výpověď, přičemž se držel jedné dějové linie. Pouhé předložení sporného předvolání na policii není natolik závažným rozporem, aby bylo možné uzavřít, že výpověď žalobce stran jeho problémů s policií je nevěrohodná.

22. Krajský soud se neztotožnil ani se závěrem žalovaného co do autenticity doporučujícího dopisu. Jestliže správní orgán měl pochybnosti o pravosti občanského průkazu Ramina Haciliho a zároveň uvádí, že autenticitu dopisu mohl prokázat jiným způsobem, měl s tímto konfrontovat žalobce dříve, než až v samotném rozhodnutí, kdy již žalobce neměl možnost výsledek řízení ovlivnit. Obdobné platí pro žalobcem navrhovaný videohovor, který nebyl proveden jako důkaz, byť jím mohly být překlenuty výše zmíněné nesrovnalosti. Formulace, že aktivity žalobce „*rozhněvaly státní orgány*“, obsažená v doporučujícím dopise z října 2017, a vyjádření, že byl žalobce „*neustále vystaven fyzickému a morálnímu pronásledování*“, jak bylo uvedeno v dopise z dubna 2019, nejsou vzájemně rozporné a rovněž je nelze v kontextu situace v zemi původu a azylovému příběhu žalobce hodnotit jako natolik obsahově odlišné, aby založily byť jen pochybnost o věrohodnosti výpovědi žalobce. Jestliže žalovaný konstatuje, že ani v případě, kdy by byly doporučující dopisy zcela autentické, není možné je považovat za objektivní, považuje krajský soud tento názor za účelový.
23. Za nemístné pak krajský soud považuje konstatování žalovaného o možnosti obrátit se s žádostí o pomoc na otce žalobce. Není možné žalobce odkázat na řešení situace prostřednictvím úplatků nebo postavení jeho otce.

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že ze strany správního orgánu nedošlo k vyvrácení souvislosti mezi politickou aktivitou žalobce a jeho pronásledováním ani nebyla poskytnuta nevěrohodná výpověď. Pokud tedy nevystanou nové skutečnosti, jsou pro trojici incidentů (září 2016 – únor 2017) dány okolnosti pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Proto krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán vysloveným právním názorem.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, kterému by jinak v souladu s uvedeným ustanovením právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady neúčtoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. června 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně